

ПРЕС КЛИПИНГ

13. фебруар 2012.

НАСЛОВИ

- Време синдикалног „мираза“;(стр.2)
- Влада доследно не испуњава обећано;(стр.3)
- За сиротињу правда цабе;(стр.4)
- Борба за радничка права или власт;(стр.5)
- Сви могу да овере здравствене књижице;(стр.7)

Време синдикалног „мираза“

Уочи избора, њиховог расписивања и одржавања, сви актери политичке сцене понешто очекују, адекватну коалицију па тиме и партнерско „да“, победу и формирање власти, прелаз цензуса за парламентарна места, али овог пута до пребројавања онога што ће грађани рећи свог „Годоа“ не чекају само странке већ и синдикати.

И што је занимљиво у актуелној кампањи синдикална позиција постала је веома уносна. Да ли су „Годоа“ дочекале странке ће чути, а највећа синдикална организација ССС ће јавности саопштити по најави њеног председника Љубисава Орбовића 1. марта. До тада остало је још финале разговора ССС са ДС, пошто су у потрази за партнером исцрпели потенцијалну листу сусретима са СНС, СДПС и СПС.

Занимљиво је то финале другог круга дијалога са странкама који је обележен као „политички“, пошто су у предходном елаборирани теме економске ситуације, планова, стратегија за излаз из евидентне економске и финансијске кризе.

Након сусрета са Орбовићем лидер СНС Томислав Николић рекао је да је велики оптимиста да ће напредњаци испунити све услове које поставља у својој Платформи ССС и да су „на корак до договора“ о заједничком наступу на изборима. И онда сусрет и дијалог са лидером СДПС Расимом Љајићем где се у јавности највише типује да је споразум о заједничком појављивању пред бирачима могућ и изводљив. Љајић је по завршетку „тета тет“ сусрета СДПС – ССС оценио да је Платформа синдиката прихватљива, а већина захтева реална и изводљива. По оцени лидера СДПС синдикати су природни партнери и савезници те партије. Садржај сценарија, којим ССС постиже „хет трик“ поновио се и када су се пред новинарима после дијалога иза затворених врата појавили лидери СПС Ивица Дачић и синдикални Орбовић: Социјалисти и ССС су природни савезници и партнери без обзира да ли ће заједно на изборе или не. Дачић је оценио да је потребно направити блок социјалне правде са синдикатом, који би се нашао са партнерима „мини коалиције“ СПС- ПУПС - ЈС. Након сва три сусрета Орбовић је указивао да су програми „готово“ или потпуно идентични.

Сви су дакле блиски програмски, дугогодишњом сарадњом, могућностима да се у Србији најзад успостави прави социјални дијалог, остаје још да се чује шта ће бити оцена након дијалога са ДС председника Бориса Тадића и да синдикат затвори „изборну листу“. Како је председник ССС већ најавио за наш лист кључно за опредељење биће да ли, и која странка, обећања дата током ових разговора синдикату „има капацитет и да испуни“. Јавност све ово доживљава као неку велику преизборну игру, у којој је изронио синдикат као најбољи „миражција“. Орбовић је у досадшњем току партнерске потраге, пред ову изборну утакмицу, која по последњим најавама треба да се одигра на Ђурђевдан, а „можда и недељу дана пре тога“, истакао да синдикат ипак жели да има неку врсту контроле над тиме да ли ће се оно што је договорено спровести, јер „пред изборе сви обећавају“.

Д. Миливојевић

Влада доследно не испуњава обећано

„Основа за разговоре са ММФ-ом је мера коју ова Влада сматра стратешком а то је реформа јавног сектора. Реч је о послу који се не може завршити за пар месеци већ је то дугорочан подухват и о томе желимо сада да започнемо разговор са партнерима из ММФ.

Чињеница је да вишак запослених изазива вишак трошкова, а вишак трошкова скупљу државу, а скупља држава утиче на економију. Зато ћемо кренути одатле, то јест од свог дворишта. Смањење броја запослених радиће се паралелно са побољшањем ефикасности целокупне јавне управе... Овај принцип ће бити коришћен од администрације на републичком нивоу, преко локала, јавних предузећа до система образовања, здравства.”

Овако је давног августа 2009. године говорио премијер Србије Мирко Цветковић у интервјуу за „Блиц”. Баш као и што-шта друго што се тиче ове Владе, и у овом случају премијер је погодио у мету и намере су биле одличне, али је реализација - потпуно изостала.

Иако је од цитираног Цветковићевог интервјуу прошло, не „пар месеци”, већ читавих 30, сведоци смо да Влада није спровела у дело ништа од онога што је тада обећала ММФ-у и грађанима. Слично је било и сада: Влада је у буџет ставила и одређене гаранције јавним предузећима, што су стручњаци из Вашингтона проценили као „пробијање” буџетског дефицита ка додатном минусу, упркос томе што су све цифре претходно биле прецизно усаглашене.

С обзиром на овакав историјат односа између Владе и ММФ-а, није ни чудо што је ова међународна финансијска институција сада одлучила да „замрзне” актуелни аранжман са Србијом. Баш као и онда, Влада је и овога пута предложила неке мере, али је потом сама одлучила да их се не придржава.

- Завршетак прве ревизије аранжмана одложен је пошто је буџет за 2012. годину одступио од договореног фискалног програма, посебно када се ради о вишем планираном емитовању јавног дуга, укључујући државне гаранције - изјавила је представница ММФ-а Зузана Мургасова.

Последице (привременог) прекида аранжмана са ММФ-ом неће бити катастрофалне, али економисти упозоравају да се тиме шаље лоша порука улагачима те да је могуће смањење кредитног рејтинга земље, што би довело до отежаног зауживања државе, али и још скупљих кредита привреди и грађанима.

- Чињеница да Влада Србије није испоштовала ММФ у делу буџета је сигнал страним инвеститорима да за свако будуће инвестирање овде, када је реч државном дугу, траже много већу ризичну премију - објашњава професор Економског факултета у Београду Ђорђе Ђукић.

В. Ч.

За сиротињу правда цабе

Недавно истраживање Министарства правде показало је да чак 65 одсто грађана Србије не зна да има право на бесплату правну помоћ. У исто време дошли су до податка да око 5.000 људи годишње потражи бесплатну правну помоћ јер нема пара за адвоката и судске трошкове.

У Србији је много сиромашних који и не знају да имају нека права и из тог незнања и необавештености не користе чак ни оно што им држава као помоћ нуди. Недавно истраживање Министарства правде показало је да чак 65 одсто грађана Србије не зна да има право на бесплату правну помоћ. У исто време дошли су до податка да око 5.000 људи годишње потражи бесплатну правну помоћ јер нема пара за адвоката и судске трошкове.

Многи, дакле, због беспарице одустају од тражења правде пред српским судовима мада им закон омогућава да до ње дођу бесплатно. Наиме, одредбе о правној помоћи до сада су биле садржане у више закона а помоћ су пружале општинске службе, центри за социјални рад, невладине организације, адвокатске коморе Војводине, Београда, Шапца и Ниша... Но, од преко 160 општина у Србији ове службе постоје само у 45 па није ни чудо што много грађана и не зна да има право да до правде дође бесплатно. Нови закон о бесплатној правној помоћи, чија је радна верзија готова, требало би да садржи мере социјалне правде јер је процењено да нико не може због лошег материјалног стања бити спречен у остваривању својих права у поступку пред државним органима. То, пак, значи да ће право на бесплатну правну помоћ, без обзира на материјално стање, имати и деца без родитељског старања или у поступку утврђивању очинства или материнства, лица која се принудно хоспитализују, жртве ратних злочина, тортуре или трговине људима, жртве породичног насиља и дискриминације...

По новом закону, бесплатна правна помоћ финансираће се из буџета Србије, локалне самоуправе, донација, али и од трошкова који ће бити враћени у буџет када корисник помоћи добије спор. Он ће морати држави да врати износ који је платила за услуге његовог адвоката.

Љ. М.

СИНДИКАТИ И ПОЛИТИКА

Борба за радничка права или власт

“Као део странке синдикат више није заштитник радника, већ је део политичке понуде, и у том тренутку он се трансформише”

Преговори представника Савеза самосталних синдиката Србије са СНС-ом, СДПС-ом, ДС-ом и СПС-ом око заједничког наступа на изборима поново су актуелизовали питање места и улоге синдиката код нас. Одлуку о евентуалној сарадњи са неком од политичких партија у складу са процедуром донеће Веће СССС-а крајем фебруара. Политичко ангажовање на предстојећим изборима најавила је и Асоцијација слободних и независних синдиката тако што ће тражити два места на изборној листи.

Ово не би био први пут да синдикат активно учествује у политици преко свог представника у власти. Сетимо се да је АСНС био члан ДОС-а, а председник тог синдиката био је и министар у Влади. Данас Драган Миловановић, генерални менаџер Асоцијације слободних и независних синдиката Србије, иначе министар за рад у Влади Зорана Ђинђића, као подршку некој партији поставио је услов – два посланичка места и функција министра за рад.

Питање је има ли синдикат место у политици и каква би била његова улога. Улазак синдиката у политику није изум српских синдикалиста. Британска Лабуристичка странка настала је из синдиката, а сличних примера имамо и у Немачкој и у скандинавским земљама. Учешће синдиката у политичком животу није у век и по синдикалног организовања никада било спорно, али је увек, и свуда, постављано питање где је граница између синдиката, као заштитника радника, и политичког покрета или странке. Изласком на изборе синдикати престају да буду синдикати и постају покрет или странка. Уласком у парламент њихови представници више нису синдикални активисти, већ посланици странке с којом су у коалицији. Да ли заиста синдикати желе да изгубе свој идентитет, и треба ли им таква политичка авантура? Да ће њихова улога бити само контролна и корективна. Остаје да се види.

Улазак синдиката у политику није изум српских синдикалиста. Британска Лабуристичка странка настала је из синдиката, а сличних примера имамо и у Немачкој и у скандинавским земљама. Учешће синдиката у политичком животу није никада било спорно у век и по

синдикалног организовања, али је увек, и свуда, постављано питање где је граница између синдиката, као заштитника радника, и политичког покрета или странке

ТРЕНУТАК ТРАНСФОРМАЦИЈЕ

Политички аналитичар Дејан Вук Станковић сматра да је у овом случају више реч о жељи да се преко неке странке уђе у Владу, како би се као део политичког естаблишмента кроз политичку борбу остварила права радника.

Питање је, међутим, да ли у том тренутку синдикати престају да буду то што јесу, и где је граница између синдиката и политичког покрета. Станковић примећује да граница нестаје оног тренутка када синдикати постану актери у страначкој борби.

“Као део странке синдикат више није заштитник радника, већ је део политичке понуде, и у том тренутку он се трансформише”, објашњава Станковић.

Некада познати готово само по обезбеђивању полутки, зимнице, летовања за чланство и организовања разних радничких спортских игара које памте старије генерације, синдикати су по увођењу вишестраначја и приватизације добили другачију улогу. Много тога се променило, па отуд и настојање да се постане политички субјект и учествује у изборима. Међутим намера да се изађе на изборе може бити ризична. Сетимо се како је у Немачкој прошла странка коју је основао синдикат – Социјалдемократска партија, која је изгубила на изборима јер није имала подршку синдикалног чланства. У Србији синдикати немају такве амбиције, али ризик да се изгуби поверење чланства, које има различито мишљење о свакој странци, јесте присутан. Имајући то у виду Дејан Вук Станковић примећује да је штета што Србија нема аутономну синдикалну сцену и јак синдикат који би могао да прерасте у неку од партија. Мада би и без политичког ангажовања јак синдикат био веома утицајан.

“Штета је што немамо јак синдикат који би могао да врши притисак на државу или бизнисмене. Уместо тога имамо синдикате чији се лидери још нису изјаснили да ли хоће власт, утицај на политички живот или само од странке с којом преговарају желе партнера који би им помогао да остваре интересе радника”, каже Станковић.

Питање је и да ли странке десне оријентације могу да испуне захтеве синдиката који су по природи ствари левичарски. Станковић, међутим, примећује да код нас још увек међу партијама нема строге поделе на левицу и десницу, па је такво питање сувишно.

“Испуњење синдикалних захтева зависи од природе тих захтева и спремности великих партија да их подрже. Велико је питање и карактеристика захтева, због чега је тешко да се изађе у сусрет примарним захтевима синдиката. Држава није свемогућа, а ни бизнисмени нису у могућности да испуне све захтеве. Због тога не треба тражити немогуће, већ захтеви морају бити реални”, истиче Станковић.

И то на неки начин показује слабост синдиката у Србији.

“Да су синдикати јаки не би морали да иду уз странке. Пошто су слаби улазе у политику како би преко њих и кроз институције система остварили своје захтеве. То захтева компромис са политичарима, али и бизнисменима који стоје иза странака, што отупљује оштрицу синдикалне борбе”, примећује Дејан Вук Станковић.

С друге стране, поставља се питање шта мотивише странке да пред изборе улазе у преговоре са синдикатима. Наравно да је на првом месту борба за гласове синдикалног чланства. Савез самосталних синдиката Србије броји око 500 чланова, односно потенцијалних гласова. Али не постоји никаква гаранција да ће сви они да гласају за странку којој се приволи синдикат.

“Штета је што немамо јак синдикат који би могао да врши притисак на државу или бизнисмене. Уместо тога имамо синдикате чији се лидери још нису изјаснили да ли хоће власт, утицај на политички живот или само од странке с којом преговарају желе партнера који би им помогао да остваре интересе радника”

Дејан Вук Станковић

ЗАМКЕ И ПРЕДНОСТИ

Замке које вребају синдикат на путу ка политичком ангажману су бројне. Удео у политичкој моћи може бити мач са две оштрице. Како примећује Станковић, веома је тешко рећи да ли се истовремено може активно учествовати у политичком животу и водити брига о правима радника.

Увек постоји и друга страна медаље. Ако синдикални лидери тачно знају шта желе, за каква ће се законска решења залагати и како ће се борити да се она спроведу у пракси, могу се изборити за права радника којих је из дана у дан у Србији све мање.

У супротном имаћемо само неколико политичара више који ће обесмислити постојање синдиката.

http://pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/203406/Svi+mogu+da+overe+zdravstvene+knji%C5%BEice.html

Нису криви радници: Министар рада и социјалне политике Расим Љајић потврдио

Сви могу да овере здравствене књижице

У Србији, према проценама синдиката, здравствене књижице нису оверене чак 100.000 радника и одлуком Владе Србије тим радницима је омогућено да могу да их овере, рекао је јуче у Крагујевцу министар рада и социјалне политике Расим Љајић.

- Радници не могу да буду колатерална штета несавесних послодаваца који не уплаћују порезе и доприносе, а између осталог и за здравствено осигурање, због чега је Влада Србије одлучила да тим радницима омогући да наредних шест месеци имају оверене здравствене књижице - рекао је Љајић.

Наглашавајући да ће тај закључак Владе Србије бити реализован преко Републичког завода за здравствено осигурање, Љајић је рекао да ће „одлука бити продужена и после тих шест месеци, уколико се не нађе неко друго решење за те раднике”. Танјуг